

Si *ultimul episod*: o pensionară va fi dusă la un azil de bătrâni. Își face bagajele, cu conștiința că este începutul unei agonii prelungite, al cărei prim simptom este pierderea amintirilor. Previzibil, expozitiv și fără nerv, acest ultim fragment este o scădere. Interpretarea Luminiței Gheorghiu este corectă, dar vina plictiselii se află la regizor, care nu a evaluat corect textul dramatic.

Norocul îi ajută pe cei îndrăzneți este spectacolul de debut al Gianinei Cărbunariu. Aștept acum ca ea să se dovedească o prezență reală, interesantă și incomodă a peisajului teatral bucureștean.

Ion PARHON

Parabola fiului risipitor

Cu prilejul împlinirii celor cinci secole de atestare documentară a Episcopiei Râmnicului, teatrul vâlcean „Anton Pann” a prezentat în premieră absolută spectacolul cu piesa *Hoțul de mărghăritare*, de Valeriu Anania. Preluată din *Evanghelia* după Luca, parabola „fiului risipitor” este edificatoare pentru mariajul dintre dimensiunea moral-teologică și cea elevat poetică ce caracterizează scrisul aceluia pe care îl cunoaștem îndeobște drept Înalt Preasfințitul Bartolomeu, Arhiepiscopul Vadului, Feleacului și Clujului. Esența parabolei este bine sintetizată prin cuvintele lui Constantin Noica, găzduite și în caietul-program al spectacolului: „Fiul risipitor nu făcea altceva decât să cheltuiască. Dar și fratele său risipea. Există risipa celui care, întocmai fiului din parabolă, cheltuiește fără să fi strâns, dar există risipă și la cel care strânge, fără să poată aduna. Fratele fiului risipitor așa face. El strânge ascultare după ascultare și faptă bună după faptă bună, iar în ultimul ceas, când nu poate înțelege și nu poate ierta dragostea tatălui pentru cel ce a risipit, pierde el însuși tot ce a adunat”.

Printr-o migăloasă și inspirată prelucrare a materialului dramaturgic, redimensionat fără a-i „amputa” nici tensiunea intelectuală a conflictului, nici virtuțile poetice ale dialogului, populat de nu puține și emoționante „maxime” proprii învățămintelor biblice, regizorul Adrian Roman (directorul trupei vâlcene) reușește să ne restituie miezul de lumină spirituală al acestui text, într-o expresie scenică limpede și coerentă, susținută și prin scenografia sugestivă, aerisită, semnată de Ileana Mihăescu. Accentul este pus pe transparența poetică a cuvântului, pe forța lui emoțională decurgând din adevăr și din firesc, departe de tușa groasă a teatralizării cu orice preț, departe de tonul moralizator sau ostentativ cucernic, ca și de discursivismul ce ar fi putut să obstrucționeze legătura dintre scenă și spectatori. Există și unele pasaje în care interpreții par mai puțin convinși de încărcătura filosofică și poetică a replicilor sau când tind să se lase furați de un ton explicativ, opus simplității și sincerității de ansamblu ale spectacolului, impuse de regizor. Dincolo de aceste ezitări și inconsecvențe, dificultățile textului sunt survolate în chip remarcabil și dau seama de efortul încununat de succes al trupei, reunindu-i pe Doru Zamfirescu, Sorin Ionescu, Laurențiu Stratan, Radu Constantinov, Iulia Alexandrescu, Remus Vlăsceanu, Alina Mangra, Gabriel Banu. Din fericire, în acea sală plină la premieră, care i-a aplaudat cu căldură pe artiști, am recunoscut numeroase personalități de frunte ale vieții bisericești și ale puterii locale. Ce bine ar fi ca lucrul să se petreacă mai des aici, la Râmnicu Vâlcea, iar respectul pentru eforturile și privațiunile acestui inimos colectiv să conducă la finalizarea proiectului de construcție a noului teatru!